

Rosh Hashana 5775, is de appel echt zuur?

Als we aanstaande woensdagavond de appel in honing dippen zal menig een terugdenken aan de niet zo zoete beelden van juli en augustus.

Sommigen zullen die beelden iets kunnen verdringen, voor anderen zal de appel ondanks de honing toch zuurzoet of misschien zelfs zuur smaken.

Op dat moment moeten we ons iets verplaatsen. Onze ouders en grootouders vonden in het najaar van 1945 ook honing, datzelfde gold in 1492 in Spanje en in 1095 in Duitsland.

Onze geleerden vergelijken het Joodse volk niet voor niets met een appel. We veranderen die smaak van die appel al millennia lang.

Er is iets boeiends. Voordat we de appel in honing doen dopen we de challa in honing. De challa symboliseert het brood dat we dagelijks van Hashem krijgen. Daar zit a.h.w. Hashems handtekening op. De appel dat zijn wij. Beiden veranderen door die honing. Door die honing krijgen ze ergens ook een zelfde smaak. Ze worden ergens een.

Misschien lukt het wel om op Rosj Hashana ergens die verbinding te leggen en dat nietje aan te brengen.

In sjoel staat het gebed Alenoe Lesjabeach centraal. Normaal zeggen we dit ietwat gehaast als afsluiting van de dagelijkse gebeden met een been al op het gaspedaal of met een half oog op de Ipad.

Nu nemen we er heel veel tijd voor en knielen er zelfs bij op de grond. Dat wijst ons op het veranderende perspectief, wat de centrale uitdaging is van Rosh Hashana. Hoe kan ik mezelf en de gehele wereld om me heen ondanks alles, anders en vooral positief gaan bezien.

De honing helpt ons en dat knielen steunt ons. De rest is aan ons.